

Etusivu>Oikeudenkäyntimenettelyt>Rikosasiat>Oikeudellinen yhteistyö>**Sakkojen maksaminen**

Kary pieniężne

Zasada wzajemnego uznawania ma zastosowanie również do kar o charakterze pieniężnym w sprawach transgranicznych. Polega to na uproszczeniu egzekucji takich kar w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym nałożono karę.

Na podstawie prawa unijnego, a konkretnie [decyzji ramowej 2005/214/WSiSW](#), zasadę wzajemnego uznawania stosuje się do kar o charakterze pieniężnym, co umożliwia organom sądowym i administracyjnym bezpośrednie przekazanie orzeczenia dotyczącego kary pieniężnej do organu w drugim państwie członkowskim UE oraz uznanie tej kary i jej egzekucję bez dalszych formalności.

Zasada ma zastosowanie do wszystkich przestępstw, w związku z którymi można nałożyć kary pieniężne, przy czym znosi się weryfikację podwójnej karalności w odniesieniu do 39 przestępstw wymienionych w decyzji ramowej (są to np. udział w organizacjach przestępczych, terroryzm, handel ludźmi, gwałt, kradzież, naruszenie przepisów ruchu drogowego). Kary muszą być nałożone przez organy sądowe lub administracyjne w państwach członkowskich, a orzeczenie musi być prawomocne, tj. nie może podlegać dalszemu zaskarżeniu.

Orzeczenie, wraz z [zaświadczeniem PDF \(107 Kb\)](#) [en](#), o którym mowa w decyzji ramowej, można przekazać właściwym organom państwa członkowskiego, w którym osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie lub uzyskuje dochody, zwykle zamieszkuje lub, w przypadku osoby prawnej, posiada zarejestrowaną siedzibę. Każde państwo członkowskie wskazuje co najmniej jeden organ, który jest właściwy na podstawie prawa krajowego do zarządzania przekazywaniem orzeczeń dotyczących kar o charakterze pieniężnym w sprawach transgranicznych. W 2017, z inicjatywy grupy państw członkowskich, opracowano [5 standardowych formularzy](#). Są one niewiążące i mają służyć ułatwieniu stosowania mechanizmu wykonywania kar o charakterze pieniężnym w sprawach transgranicznych zgodnie z decyzją ramową. Ich celem jest zmniejszenie obciążeń administracyjnych i finansowych związanych z tą procedurą.

Państwo, do którego przekazano orzeczenie, może odmówić wykonania orzeczenia jedynie w ograniczonych przypadkach (np. jeżeli zaświadczenie nie zostało wydane, jest niekompletne; kara jest niższa niż 70 euro; wobec danej osoby zastosowano ograniczenia dotyczące wnoszenia środków zaskarżenia itp.). Wykonanie orzeczenia jest regulowane przepisami prawa państwa wykonującego. W przypadku nieściągalności kary pieniężnej można orzec karę pozbawienia wolności lub inne kary przewidziane w prawie krajowym. Kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń przypadają państwu wykonującemu, o ile zainteresowane państwa członkowskie nie uzgodniły inaczej.

Więcej informacji dotyczących wdrażania decyzji ramowej przez poszczególne państwa członkowskie można znaleźć [tutaj](#) (przekierowanie do strony Europejskiej Sieci Sądowej w sprawach karnych).

Ostatnia aktualizacja: 26/03/2020

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.